

τῶν κακίστως ἐχόντων καὶ φρικτὴν ἐντύπωσιν ἐμποιούντων εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων τοῦλάχιστον, καὶ ἐξ οἴκου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας νὰ φυτρώσουν μανιτάρια δυστυχῶς ὑπαλλήλου. Ἴσως δὲ καὶ τὸ πάρῃ μυριωδιὰ ὁ κ. Μανσόλας καὶ μᾶς ἀπαλλάξη αὐτῆς τῆς ἀθιγγανικῆς ἀμμωνιούχου καταστάσεως:

Τὸ ταχυδρομεῖον βρωμᾶ κ. . . . ρίλας !

Δὲν σοὺ κάμνει αἴσθησιν τοῦτο, κ. Μανσόλα ; Τότε σοὺ τὸ χαρίζομεν. Ἄν δὲν γίνῃ καμμία φροντίς, στείλατε τοῦλάχιστον ἓνα κάρρο φανικὸν δεξὺ προτοῦ ἡμεῖς σὰς λούτωμεν μὲ τοιοῦτον ὡς καὶ τὴν ἐνταῦθα κωμαρώνουσαν εἰς τοιαῦτα ἄτοπα τοπικὴν ἀρχὴν μας.

Περὶ ἀστυνομίας δὲν γράφω τίποτε, ἐπειδὴ καὶ πᾶσα πραγματεία προϋποτίθησι καὶ κάποιαν βᾶσιν ὑπάρξεως, ἐνῷ περὶ ἀστυνομίας ἀπόπειρα σχηματισμοῦ τοιαύτης ὑφίσταται μὲ τοὺς ὀλιγωτέρους τὸν ἀριθμὸν τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου κλητῆράς τῆς. Καὶ μολαταῦτα ὑπάρχει τοση παρουσία εἰς χρήματα, καταστήματα καὶ ἐμπορεύματα καὶ ἔχομεν διηνεκῶς τόσους ξένους, τοὺς ὁποίους ἡ Θεία Πρόνοια φαίνεται φυλάσσει ἀπὸ ἐπιδρομῆς μαγκούφιδων. Εἶνε τὸ βέβαιον ὅτι ὁ κ. Μουτζόπουλος, δήμαρχος μὲ ἀρκετὴν θέλησιν, καταγίνεται πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς σπουδαίας ταύτης ἐλλείψεως, ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς νομίζει φαίνεται ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διατηρῇ κ' ἀπὸ ἑναν Μίχο καὶ διὰ τοῦτο μέχρι σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὴν πόζαν του ἀκεραίαν ὅτι ἡ ἀστυνομία Πειραιῶς πάει πρῖμα!

Τορὸς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔΙΚΕΙῳ

Ἀδελφοκτονία.

Ἐν μέσῳ τῶν ποταπῶν καὶ συνθησοτάτων ἐγκλημάτων,

τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὁποίων μάρτυρες παριστάμεθα καθ' ἐκαστὴν, ἰδοὺ καὶ ἐν ἐγκλημα βαρὺ, βαρὺ, ἀποτρόπαιον : ἀδελφὸς ἀποκτείνει ἀδελφὴν. Ἀλλὰ καὶ ποία προσέτι ἀντίθεσις ! Ἐνῷ πρὸ τῆς ἀναλίξεως τοῦ ὄχλου ἐκείνου τῶν ἐγκλημάτων, κλοπῶν, βιασμῶν, ἀναιρέσεων ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Βάκχου ἀγανακτοῦμεν ἢ ἀηδιάζομεν, πρὸ τῶν σημερινῶν ἀναγκαζόμεθα ν' ἀποκαλυφθῶμεν καὶ χειροκροτήσωμεν ἐν ὀνόματι τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἀποβλέποντες εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἐτελέσθη τοῦτο.

Ὁ Μιχαὴλ Τσοῦγλερης, ἀπὸ τὰ Χανιά τῆς Κρήτης, ἀνδρεῖος ἀθλητῆς τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὸν Χατζημιγάλην καὶ Κριάρην, εἶχεν ἀδελφὴν ὑπανδρον ἀπὸ οὗτω ἐτὴν μετὰ τινος Γρίβα. Ἀλλὰ ὀλίγον καιρὸν πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος ἡ ἀδελφὴ ἐφωράθη μὴ τηροῦσα σώφρονα διαγωγήν, καὶ τὴν ἐγκατέλιπεν ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν σωφρονίσῃ ὁ σύζυγός τῆς. Ὁ ἀδελφὸς ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν συχνά, μετῆρχετο γλώσσαν παραινεντικὴν πρὸς αὐτὴν, ὑπομένων καὶ ἐγκαρτερῶν· ἀλλὰ πρῶταν τινὰ, μεταβάς πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς, ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, συγχρόνως τρίτος τις ἤνοιγε τὸ παράθυρον διὰ νὰ πηδήσῃ ἔξω· ὁ μάρτυς ἀδελφὸς συνεκρατεῖτο ἐτι : « ποίος εἶνε αὐτός ; » εἰς ἀπάντησιν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ρίπτει χαριέστατα εἰς τὰ μάτια δύο φάσκελα, καὶ τὰ ἐξῆς : « Νά ! Νά ! . . . ἔτσι θέλω ! Σύνταγμα εἶναι ! ὅ,τι θέλω θὰ κάμω ! » Ἀλλ' εἶχε καὶ ὁ Κρῆς τὸ ἰδικόν του Σύνταγμα . . . εἰς τὴν ζώνην του τὸ ἀνασπᾶ καὶ διαπερᾶ τὰ στήθη τῆς μοιχαλίδος, ἐκπνευσάσης μετὰ τίνος στυγμάς.

Δύο γυναῖκες μόνον, εἰς τὴν ἰδίαν αὐλὴν κατοικοῦσαι, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως ἡ αἴθουσα τῆς συνεδριάσεως πληροῦται, οὐκ οἶδα, ὑπὸ τινος λεβέντικῆς αὔρας, ἡ ὁποία λεληθότως ἐπιδρᾷ ἐπὶ δικαστῶν καὶ ἀκροατῶν· διότι οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶνε ἐνδοξα καὶ μεγάλα ἀνα-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 488)

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Οὐίλλιαμ Γλάνδα; περιεῖχε τὰ ἐξῆς :
« Εἶμαι καταδικασμένος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μέλλω ν' ἀποθάνω· ὅταν θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολήν, ἦν γράφω διὰ χειρὸς ἤδη πεπηγίας, ὁ γηραιὸς φίλος ὑμῶν Γλάνδας δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐν τοῖς ζώσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς μοι παρεῖχε διετὴ ἀκόμη ὑπαρξίν, θὰ εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ὑπανδρεύσω τὴν προσφιλεστάτην μου Λουκίαν, ἣτις θέλει μείνει μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Τί θὰ γείνη ἡ ἀξίεράστος μοι θυγάτηρ ; Ἡ σκέψις αὕτη σκληρῶς μὲ βασανίζει. Ἄ ! ἐπεθίμου νὰ μὴ ἀπέθνησκον !

» Ζητῶ περίξ ἑμαυτοῦ τινὰ, εἰς ὃν νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ τέκνον μου, καὶ δὲν βλέπω ἢ ὑμᾶς, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, διότι εἰς ὑμᾶς μόνον ἔχω πλήρην ἐμπιστοσύνην. Ἀκούσατε

» τὴν φωνὴν, ἣτις ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ τάφου ἐτοίμη νὰ ἐκλείψῃ ἀνακράζει ὑμῖν : Ἔλθετε, ἔλθετε !

» Ἀλλὰ σὰς γνωρίζω, Φίλιππε, δὲν θὰ κωφεύσητε εἰς τὴν παράκλησίν μου, θὰ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τῆς τύχῃ τῆς Λουκίας, ἣν ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν τίμιον ἄνδρα, εἰς τὸν ὀφίλον· θὰ ἦσθε ὁ κηδεμῶν, ὁ προστάτης, ὁ πατὴρ αὐτῆς !

» Ἔλθετε, ἔλθετε ταχέως, ἀγαπητέ μοι Φίλιππε, μετὰ τίνος ὥρας δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον καὶ ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἔχη ἀνάγκην ὑμῶν.»

Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἀνεχώρησεν. Ἡ ἀπουσία του διήρκεσεν ἓνα μῆνα. Ἐπανήλθε δὲ εἰς Βαταῦσαν ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Λουκίαν Γλάνδας καὶ νεάνιδα ἰνδὴν δεκαετραετίδα, ἣτις ἐκάλει τὴν Λουκίαν μικρὰν μητέρα τῆς.

Ἡ Ζελιμά, ὅπως ὠνομάζετο ἡ νεὰ ἰνδὴ, ἦτο θυγάτηρ ἀθλίου δούλου. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς εἶχον ἀποθάνει μᾶλλον ἐξ ἀθλιότητος ἢ ἐξ ἀσθενείας. Ὁ κύριος Γλάνδας τὴν εἶχεν εὔρει ψυχορραγούσαν ἐκ πείνης ἐν τῇ καλύβῃ τῶν γονέων τῆς, καὶ τὴν ἔφερον εἰς Καλκούτταν διὰ νὰ συνδιασκεδάξῃ μὲ τὴν θυγατέρα του.

Ἡ φίλις ταχέως προσήγγισε τὴν ἀπόστασιν, ἣτις ὑπῆρχε μετὰ τῆς νέας μιγάδος καὶ τῆς μικρᾶς συντρόφου τῆς. Ἡ Ζελιμά ἐλάτρευε τὴν δέσποιάν τῆς καὶ αὕτη δὲν ἤδύνατο νὰ κάμῃ χωρὶς τῆς Ζελιμάς. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Δεβιλλιέρ ἠναγκάσθη νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐπίσης καὶ τὴν Ζελιμάν εἰς Βαταῦσαν.

στήματα, εἶνε ὁ Χατζημιχάλης, ὁ Κριάρης, ὁ Νικολοῦδης. Καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων ὁ Κριάρης εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κλητῆρος γίνεται *Κάρτας*, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἐκ τῶν συνηγόρων κ. Ἰεροκλέους. Ἦλθον αὐτοὶ διὰ νὰ μαρτυρήσουν ὑπὲρ τοῦ πάντοτε τιμίου καὶ γενναίου συστρατιώτου των, καὶ νὰ ἀποτίσωσι τὸν φόρον τῆς ὑπολήψεώς των πρὸς τὸ ἔγκλημα. «Ὅταν ἠκούσαμεν ὅτι τὴν ἐφόνευσεν, ὅλοι οἱ Κρήτες τὸν ἐχειροκροτήσαμεν», εἶπεν ὁ Χατζημιχάλης. Ὁ δὲ Κριάρης μετὰ τὴν ἀφελή καὶ ὀμηρικὴν του γλώσσαν : «Μὰ τὸ Θεὸ, εἶπε, νάχω τέτοια ἀδερφή, καὶ νὰ με σφακελώσῃ, εἴκοσι φοραῖς θὰ τὴν σκότωνα.» Ὅταν δὲ ὁ τρίτος Κρῆς ἔλεγεν ὅτι ἴσα ἴσα διὰ τὴν τιμὴν του καὶ διὰ τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς του ἐπολεμοῦσε τόσον καιρὸν ὁ κατηγορούμενος, καὶ ὁ κ. πρόεδρος τῷ παρετήρησε : «πῶς λοιπὸν δὲν ἔπολεμοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα ;» ἐκεῖνος ἀπήντησε : «τιμὴ καὶ πατριωτισμὸς συνδέονται αὐτὰ τὰ δύο !»

Ὁδῶμαως οὐδαμῶθεν, κατὰ τὴν κρίσιν μας, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦτο κακοῦργος ἢτο Κρητικὸς λεβέντης μετὰ βαθύτατον τῆς τιμῆς τὸ συναίσθημα. Ἄλλ' ὁ κ. εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐνοχλὴν τοῦ κατηγορουμένου, δι᾽ ἄσχυρισθεις ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς ἀφορμὴν δικαιολογοῦσαν τὴν ἀναίτιον σύγχυσιν τῶν φρενῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχε τιαυτὴ σύγχυσις, ἀλλὰ μόνον ὁ συνήθης βρασμὸς, ἕνεκα τοῦ φασκελώματος καὶ τῆς αὐθαδεῖας τῆς ἀδελφῆς ἔθεώρησε δὲ ἐπινόημα τοῦ κατηγορουμένου ὅτι ὑπῆρχε τρίτος τις ἐντὸς, ὅτε εἰσῆλθε κλπ. Ἄνεφερε δὲ πολλάκις καὶ τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Ἀσλάνη διὰ νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι ἐκεῖ ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀναίτιος σύγχυσις, ὅχι ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Τὸν κ. εἰσαγγελεῖα ἀντέκρουσε λίαν εὐγλώττως, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων ὁ πρῶτος ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως κ. Ποταμιάνος ἰδίως τὸ προοίμιόν του ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρὸν,

πραγματευόμενον περὶ τῆς ἰσχύος παρ' ἡμῖν τοῦ ἀδελφικοῦ συναισθήματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἔθνη τοῦ συζύγου ἢ ἀτιμία λύεται δι' ἐνὸς διαζυγίου ἐνῶ τοῦ ἀδελφοῦ βεβηλοῦται αὐτὸ τὸ αἷμα, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐριδα ὁ προστυχὸν θὰ τῷ προσάπτῃ τὸν μῶμον τῆς ἀδελφῆς του κλπ.

Τὰς λοιπὰς λεπτομερείας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ὁ χθεὲς ἐπὶ ἀναιρέσει δικαζόμενος κατεδικάσθη εἰς τεσσάρων ἐτῶν εἰρκτὴν, καταλογισθέντός τοῦ ἐγκλήματος ὡς θανατηφόρον τραῦμα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἦτο ἀδύνατον ἡ χθεσινὴ πρώτη παράστασις ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις νὰ λάβῃ ἐπιτυχέστερον τέλος ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κατεδίκασεν ὁ Δὸν Ἀντώνιος ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ εἶχε συγγενειὰν τινα μετὰ τοῦ ἡμετέρου Καψάλη.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον περασμένον. Ὁ σφοδρὸς πρὸ μικροῦ ἀνεμος εἶχε καταπαύσει καὶ γαλήνη ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν φύσιν. Ὁ οὐρανὸς ἀστεροεῖς, ἀνέφελος ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἀδελφὴν διάδα μετὰ τῆς ἡρεμίας τῆς φύσεως. Νεκρὰ σιγὴ ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας μόνη ἡ ἀπὸν ἀκούεται καὶ οἱ ἀστέρες ἀνταλλάσσουν φωτεινὰ βλέμματα. Ἡ Ἀκρόπολις μακρόθεν ἀπεικονίζεται εἰς ἀμορφον ὄγκον φαιῖν, αἱ δὲ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀνυψοῦνται εἰς σύμπλεγμα κολοσσαῖον, ὡς τόσοι μελανοὶ γίγαντες ἐν μέσῳ τοῦ σκότους.

Αἴφνης ἀκούεται κρότος φοβερός καὶ τὰ θέατρα τῶν Ὀλυμπίων ἀνατινάσσονται εἰς τὸν ἀέρα ἐνῶ ἅπαν τὸ φιλοθέαμον κοινὸν ἀφυπνισθὲν ἔτρομον τρέπεται εἰς φυγὴν καὶ διευθύνεται οἴκαδε !

Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς συνέβη.

Ἡ Λουκία ἦν κατὰ τρία ἔτη μεγαλειτέρα τῆς Ζελιμᾶς. Μᾶλλον ὑψηλὴ, εἶχε τὸ ἀνάστημα εὐκαμπτον, εὐλύγιστον, κομψόν. Ἦν ἀγαθὴ, χαρίεσσα, λίαν εὐπροσήγορος καὶ ὠραιότατή. Ἄν καὶ εἶχε τὸ ἥδῦ καὶ περιπαθεὲς βλέμμα τῆς μιγάδος, ὑπῆρχεν ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτῆς ζωηρότης τις, ἀπρόοπτον τι, διεγείρον ἀπαράμιλλα θέλητρα. Ἦ ἴδεια καὶ ἀρμονικὴ φωνὴ τῆς ἦν περιπαθῆς ὡς τὸ βλέμμα της, ἢ εὐαισιθσία αὐτῆς ἦν μεγίστη. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐπὶ τῆς καρδιάς τοῦ Παύλου Σαμαράνδ ἐνεποίησεν αὐτὴ βαθειαν ἐντύπωσιν. Βεβαίως παρετήρησεν αὐτὴ τοῦτο, διότι ἠρυθρίασεν, ἐταπεινώσε τούς ὀφθαλμούς καὶ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν προδῆλως τεταραγμένη.

Ὁ Παῦλος ἄγων τὸ εἰκοστὸν ἔβδομον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀγαπήσει. Ἠγάπησε δὲ τὴν Λουκίαν μετ' ὅλης τῆς νεανικῆς θερμότητος, ὡς ὁ ἄπαξ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἀγαπήσας. Ἦ περιουσία, ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπάνοδος, ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατάστασις του, ἢ εἰς τὸ ὄνομά του ἀποδοθησομένη λάμψις, ἅτινα εἶχε μέχρι τοῦδε ὀνειροπολήσει, ὅλα ἦσαν χίμαιρα, μόνη δὲ ἡ Λουκία ἦν ἡ πραγματικότης.

Ἦ νεᾶνις ἐγίνωσκεν ὅτι ἠγαπᾶτο ; Δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ εἶχε καταλάβει τὸ μυστικὸν τοῦ Παύλου. Καὶ ὁ κ. Δεβιλλιέρ ὁμοίως εἶχε παρατηρήσει τι, διότι οὐδόλως ἐφάνη ἐκπλαγεῖς, ὅτε ὁ νεανίας εἶπεν αὐτῷ ἡμέραν τινά :

— Ἀγαπῶ τὴν Λουκίαν εἰσθε κηδεμὼν αὐτῆς καὶ ζητῶ ἀφ' ὑμῶν τὴν χεῖρά της, ὀρικζόμενος ὅτι θὰ καταστήσω αὐτὴν εὐτυχῆ.

Ὁ ἔμπορος σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ Παύλου ἀπήντησε.

— Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ Οὐίλιαμς Γράνδας, σκεπτόμενος περὶ τῆς Λουκίας ἐσκεπτόμην σέ. Εἶπον δὲ κατ' ἑμαυτὸν, ἐάν ἠδύναντο ν' ἀγαπηθῶσι, θὰ συνεβιβάζοντο συναλλήλως. Ἦ αἰτήσεις σου, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, μετὰ πλήρη χαρᾶς. Ὡμίλησας περὶ τοῦ ἐρωτός εἰς τὴν Λουκίαν ;

— Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς σὰς, ἐξάδελφέ μου, ἐτήρησα σιωπὴν.

— Τότε ἀγνοεῖς ἐάν ἀγαπᾶσαι ;

— Οἶμοι ! μάλιστα.

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἐγὼ ὀφείλω νὰ συμβουλευθῶ τὴν Λουκίαν, πρὶν σοὶ ὑποσχεθῶ. Ἀποσύρθητι, θὰ σέ προσκαλέσω μετ' ὀλίγον.

Τοῦ Παύλου ἀπομακρυνθέντος, ὁ γέρον προσεκάλεσε τὴν Λουκίαν..

— Ἀγαπητόν μοι τέκνον, τῇ εἶπεν, εἶμαι γέρον καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ θάνατος δύναται νὰ με πλήξῃ, ὡς ἐπλήξῃ τὸν πατέρα σου, ὅστις ἦτο πολὺ νεώτερος ἐμοῦ ἔμπιστευόμενός σε εἰς ἐμέ, τὸν καλλίτερον αὐτοῦ φίλον, ὁ Οὐίλλιαμ Γράνδας μοὶ ἐπέβαλε τὸ καθήκον τοῦ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν, τὸ μέλλον σου. Δύναμαι δὲ νὰ πράξω